

Kázeň z evanjelických Služieb Božích, Bratislava, Nový kostol, 27. 4. 2025, 8.30/10.00 h, **1. po Veľkej noci**, ES 366, 144, 498, A 35, / 634 a podľa programu, text zo SZ: Príslovia 31, 10 - 30
téma: **Rozhoduje vnútorný postoj**

Matúš 6, 1 - 4: „Varujte sa prejavovať zbožnosť pred ľuďmi preto, aby vás videli; ináč nemáte odplatu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach. ² Preto keď dávaš almužnu, netrúb pred sebou, ako robia pokrytci v synagógach a na uliciach, aby ich ľudia oslavovali. Veru vám hovorím: Majú svoju odmenu! ³ Ale keď ty dávaš almužnu, nech nevie tvoja ľavica, čo robí pravica, ⁴ aby tvoja almužna zostala v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe.“

Milí bratia a milé sestry!

Predstavme si, že pre opravu mosta je neprejazdná dôležitá ulica v našom meste. Jedného dňa by sa však robotníci presunuli pred náš kostol a urobili by pred ním novú asfaltku. Bolo by to dobré? Ako cirkevný zbor by sme z toho mali radosť. Prišli by sme za cestármi a potľapkali ich po pleci hovoriac: „Ďakujeme! **Skvelá práca!**“

Problémom by bolo, čo by na to povedal šéf tých pracovníkov? Ved' oni sú zamestnaní pre stavebnú firmu, a nie pre náš zbor. Ich šéf by z čoho ako krásneho asfaltu pred našim kostolom nebol nadšený. Robotníkom by povedal: „**Neplatím vás, aby ste skrášľovali priestor pred ev. kostolom!** Odo mňa za túto prácu nedostanete nič!“ Nech vám zaplatia evanjelici. Nezostáva iné, ako súhlasiť so šéfom. Správanie pracovníkov by nebolo v poriadku, ani keby sme z neho mali úžitok.

To, čo sa na príklade robotníkov každému javí logické, mnohým ľuďom nedáva zmysel v ich vzťahu s Bohom. On je šéfom všetkých ľudí. Naš život je Božím darom pre nás, zároveň úlohou danou nám od Boha. **Boh od nás očakáva, že Mu budeme svojím životom slúžiť tak, aby všetko, čo konáme, Ho tešilo a ctilo.** On je šéfom a my by sme mali žiť tak, aby nás na konci mohol potľapkať po pleci a povedať: „Skvelá práca! Za odmenu vojdí do radosti svojho pána! Môžeš žiť so mnou navždy v nebi.“

Pre mnohých ľudí to nie je dôležité. Hľadajú uznanie od ľudí, nie od Boha. **Usilujú sa, aby ich ľudia potľapkali po pleci a povedali im: „Skvelá práca!“** Týmto sa v Kázni na vrchu zaoberal už Pán Ježiš. Svojim učeníkov vravel: „Varujte sa prejavovať zbožnosť pred ľuďmi preto, aby vás videli; ináč nemáte odplatu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach.“ **„Zbožnosťou“** sa tu mieni: **konať dobro, počínať si správne, byť usilovný.** Ježiš nás teda učí: **Dbajte o to, aby ste boli usilovní pre správneho šéfa - pre Boha!**

Dávajte si pozor, aby ste sa vo svojom konaní nezamerali predovšetkým na uznanie od ľudí! Ak to robíte, nemali by ste očakávať odmenu od Boha. Mali by vás odmeniť ľudia, pre ktorých pracujete! **Kto svojím životom pracuje**

predovšetkým pre odmenu od ľudí, a nie pre Boha, ten neberie ohľad na svojho skutočného šéfa. Míňa cieľ svojho života. Koná ako robotníci, ktorý pracovný čas venujú **skrášľovaniu priestoru pred ev. kostolom,** namiesto, aby opravovali most a spojajdnili neprejazdnú ulicu.

Pán Ježiš svoje učenie ilustroval príkladom dávania peňazí chudobným - almužny. **To v súvislosti s Bohom ako šéfom, nie je také jednoduché ako príklad s robotníkmi.** Ten totiž zahŕňal 2 rôzne činnosti: opravu mosta a skrášľovanie okolia nášho kostola. Pri dávaní almužny je však navonok ťažké povedať, pre koho darca pracuje. **Tú istú sumu peňazí môže previesť na rovnakú organizáciu - avšak s rôznym motívom:** Bud' na Božiu slávu v rámci toho, že miluje blížnych. Alebo, aby urobil na ľudí dojem. **Dôležitý je vnútorný postoj, s ktorým niekto dáva, nie činnosť sama.** Ak si chceme zobrať k srdcu Ježišovo učenie, potrebujeme predovšetkým preskúmať svoj vnútorný postoj - pýtať sa, či sa naše konanie páči Bohu, či si ním ctíme Boha, skutočného šéfa nášho života. To, čo si o nás myslia ľudia, či nás obdivujú, či sú voči nám ľahostajní, alebo sa nám posmievajú či sa na nás hnevajú, je druhoradé. **Rozhodujúce je, či nám Pán Boh v deň svojho súdu povie: „Výborne! Skvelá práca!“** Tento

postoj je dôležitý. Mali by sme si ho osvojiť vo všetkom, čo v živote robíme.

Ak si na takýto postoj zvykneme, bude to mať vplyv na naše správanie. Vidno to aj na Ježišovom príklade dávania almužny. Ten, kto chce byť ľuďmi obdivovaný, mení svoju almužnu na predstavenie, na divadlo. Slovné spojenie „byť videný ľuďmi“ je v gréčtine sprevádzané slovom „**θεαθῆναι**“ (*thea-thenai*), z ktorého pochádza odkiaľ výraz „**teáter**“ - *divadlo*. Ježiš hovorí o reklamnom humbuku, ktorý si niektorí ľudia robia okolo svojej dobročinnosti: nechávajú pred sebou vytrubovať na uliciach a bohoslužobných miestach, akí sú užitoční a štedrí. Pán Ježiš ich nazýva „pokrytcami“. Predstierajú, že sú zbožní a nezištní. V skutočnosti ich zaujíma vlastné ego. **Dbajme, aby sa to nestávalo nám!** Konajme dobro, no nie pre obdiv druhých, ale diskkrétne, ako samozrejmosť, aby naša ľavá ruka netušila, peniaz akej hodnoty do ofery práve vhodila naša pravá ruka. Akt darovania - nielen peňazí - ale služby vôbec - môže byť rovnaký pre pokrytca aj Božie dieťa. **Rozhodujúci je vnútorný postoj.**

Vnútorný postoj, vedomie: **Pán Boh je nado mnou. Žijem, aby som Mu slúžila,** bol dôležitý aj pri 13 ženách spomínaných v knihe: „Predbehli svoju dobu“, ktorú nám o chvíľu predstaví jej autorka Vlasta Okoličányová. **Zvykajme si na**

tento postoj! S ním smieme v pokore očakávať Božiu odmenu za svoju prácu. Ak takto nežijeme, Boh hovorí: „Som s vami vyrovnaný, nech vás odmenia tí, pre ktorých žijete.“

Nieko namietne: „Nie to ospravedlnenie zo skutkov? Na základe Písma sme ospravedlnení jedine z viery, nie ako odmenu za našu zbožnosť!“ Stačí položiť protiotázku: „Žijem tak, ako tu učí Ježiš? Naozaj pracujem len pre Boha – šéfa svojho života? Nikdy nehľadám vďaka a uznanie od ľudí? Nechválím sa tým, čo robím správne?“ – Kto z nás by to mohol povedať?!...

Nejde len o zopár prikázaní, ktoré sa dajú navonok a formálne ľahko splniť. **Ide o vysoké nároky, ktoré má na nás Stvoriteľ** – aby sme Ho brali vskutku ako Pána života. Vtedy sa rúca všetka samospravodlivosť. Podľa Božieho zákona sme úbohí hriešnici, bez ohľadu na to, či sme evanjelici, katolíci moslimovia alebo ateisti. Pán Boh nám všetkým právom môže povedať: **„Ak ma neuznávate za svojho šéfa, potom si nemyslite, že vám dlhujem nejakú odmenu, ochranu, pomoc a už vôbec nie večný život v nebi.“** Áno, tak je to s nami. Keď si to uvedomíme, môžeme len kajúcne prosiť Boha, aby nám dal milosť. Potom môžeme v pokorne očakávať odmenu od Boha, hoci si ju nezaslúžime. Môžeme však prosiť s nádejou. Veď Ježiš neprišiel na svet len preto, aby nám ukázal Boží zákon v celej jeho prísnosti a dôsledkoch. **Ježiš prišiel predovšetkým preto, aby zachránil hriešnikov - nie ako zaslúženú odmenu, ale ako odmenu milosti, ktorú môže aj**

ten najväčší hriešnik dostať ako almužnu od Boha, ak o ňu požiada a dôveruje jej. Amen.

S použitím myšlienok M. Kriesera: **Martin Šefranko,**
evanjelický a. v. farár